

ЗІ СВЯТОМ
ПЕРШО-
ТРАВНЯ,
ДРУЗІ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Субота, 1 травня, 1982 року

№ 52 (3092) • Ціна 2 коп.

З радісним настроєм зустрічає Першотравень молода доярка колгоспу імені Шевченка Долинського району Валентина БРИЛОВСЬКА. Колентив ферми, на якій вона працює, достроково справився із чотиримісячним завданням по виробництву і продажу милона державі, а сама дівчина надіє в ці дні по 10—11 кілограмів милона від короли. Взаємні результати має хіба що наставниця Валентини — молодий орденосець Тетяна Турбала.

Фото В. ГРИЗА.

НАШ СУЧАСНИК

ЗМІНА

21 травня комсомольській організації орденів Жовтневої Революції і Трудового Червоного Прапора кіровоградського заводу сільськогосподарських машин «Червона зірка» виповнюється 60 років. Комсомольці і молодь підприємства готуються зустріти свій ювілей високими показниками в праці. «Молодий комунар» опублікує матеріали, у яких розповість про трудові будні молодих червонозоріців, ідейно-політичне виховання молоді, стиль роботи комітету комсомолу одного з найбільших підприємств сільськогосподарського машинобудування нашої країни.

Сьогодні ми пропонуємо розповідь про успіхи і проблеми, якими живе бригада по складанню зернотукових ящиків з найновішого заводського корпусу № 90, яку очолює молодий комуніст Василь Крутий.

1.

Щоразу, йдучи на зміну, навпроти корпусу № 90 заводу «Червона зірка» Василь Крутий мимохіть зупиняє погляд на великому портреті заводського передовика, орденосця, депутата Верховної Ради СРСР В. І. Гетьманця (а поруч з портретом написані крупними літерами: «П'ятирічку — до 7 жовтня 1984 року!»). І щоразу Василеві здається, що Гетьманець проводить його на роботу запитальним поглядом: «Ну як, Василю? Скоро в суперники набаватимешся?» — «А чом би й ні, — міркує молодий робітник. — Дайте лиш освоїтися повністю з роботою, дайте можливості — а тоді побачимо».

Бо чого йому бракує? Молодий? Але кому ж, як не молодим, держати? Довіду? За плечима три роки заводського стажу. Освіти? Є середня спеці-

альна. І, як Гетьманець, він працює бригадиром. Тільки не в ливарці, а на дільниці первинного складання у фарбувально-складальному цеху. Одне слово — потрібен час.

2.

90-й корпус — одне з найновіших заводських надбань.

Новий виробничий корпус став до ладу в 1974 році. Кожен заводський цех насправді є частиною своїх робітників. Не всі вони були сумлінними. А тому й траплялися запізнення, прогули, пияцтво. Адміністрації і партійній організації корпусу довелося докласти неабияких зусиль, перш ніж у корпусі запанувала загалом здорова атмосфера. А з рецитами «нездорової» довелося мати справу і Василеві Крутому.

Дільниця, де працює Василь, ще горіла була одним (Закінчення на 2-й стор.).

РОВЕСНИКАМ СОРОКОВИХ РОКІВ

Почесною грамотою президії Всесоюзного товариства охорони пам'яток історії і культури нагороджено будівельний загін Харківського університету «Комунар-81». Юнаки і дівчата, які ударно працювали минулого літа в північних районах країни, відраховували частину зароблених коштів на спорудження пам'ятника білцям студентського батальйону, сформованого в цьому вузі в перші дні Великої Вітчизняної війни.

— Близько півтори тисячі майбутніх фізиків і філологів, істориків і математиків пішли тоді на фронт прямо з університетських аудиторій, — розповідає комісар будзгону Олександр Шаталов. — Доля добровольців знайшла відображення в романі «Людина і зброя» відомого українського письменника Олеся Гончара. Який був одним з білців студбательйону. Відповівши за спогадами, архівними документами і листами імені та біографії наших ровесників сорокових років, ми вирішили увічнити їх пам'ять. Моумент передбачається встановити в студентському містечку, поблизу спорткомплексу «Вища школа», де розташовані гуртожитки багатьох харківських вузів.

В. ГАТАШ,
кор. РАТАУ.

МЕТА

ЯК І ЗОБОВ'ЯЗАЛИСЯ

Нинішнього року комсомольсько-молодіжна механізована ланка, яку я очолюю, вперше вирощує кукурудзу за індустріальною технологією. Ми розуміємо всю складність завдань, поставлених перед нами, а тому постійно підвищуємо свою професійну кваліфікацію, вчимося передових методів праці у знатних кукурудзівців нашого господарства.

Ланка однією з перших в господарстві включилася в сізбу віса і гороху. Пізніше вирішили ми допомогти суперникам по соціалістичному змагання — механізаторам із комсомольсько-молодіжного колективу по вирощуванню соняшнику, очолюваного Віктором Тетісським. За кілька днів завершили всі роботи на їхній плантації.

Увесь світлий день по-ударному трудяться мої колеги. Думаю, що всю 210-гектарну площу ми впорався, як і зобов'язувалися, за чотири робочих дні. А це вірю, що КМК підкоряться 40-центнерний урожай качанистої. Це й буде нашим трудовим дарунком 60-річному ювілею країни.

М. АНДРИЙЧУК,
ланковий комсомольсько-молодіжної механізованої ланки по вирощуванню кукурудзи колгоспу імені XX з'їзду КПРС.

ДОСТРОКОВО!

Напередодні свята міжнародної солідарності трудящих комсомольсько-молодіжний колектив наладив контрольні вимірювальні прилади з Олександрійського електромеханічного заводу рапортував про дострокове виконання соціалістичних зобов'язань на честь XIX з'їзду ВЛКСМ. Змінні завдання комсомольці, очолювані Валентином Домченком та Ігорем Вернегасом, щодня виконують на 135—140 процентів.

І. ДОБРЯНСЬКИЙ,
М. Олександрія.

ВИРІШАЛЬНИЙ ФАКТОР

РЕПОРТАЖ

У колгоспі імені Крупської це вже традиція: напередодні Першотравня підбавити підсумки змагання, теплим словом, пісню дзвінкою вітати звитязців весняного поля. Отак і цього разу. Під час короткої обідньої перерви завітати в степ до трактористів секретар парткому господарства Сергій Сергійович Чернявський, профспілковий й комсомольський активіст, член агібригади сільського будинку культури.

Секретар парткому міцно потис правий комсомольцем Анатолію Чернявському й Анатолію Камардашу, вітаючи їх з перемогою в соціалістичному змаганні на сівбі ранніх ярих культур. — Так і далі тримати, хлопці!

— А вони й тримають, — втрутився Микола Ніколаєнко, секретар комсомольської організації колгоспу. — Вчора Толя Чернявський разом із Сергієм Ніколаєвим посіяв 30 гектарів цукрових буряків,

Без малого дві норми! Анатолій знітився від такої уваги. Спробував перевести розмову в інше русло.

— Не тільки ми стараємось. Микола Черномаз, кивнувши на стрункого юнака, що стояв поруч, — теж щодня рекорди б'є. Вчора, до речі, не менше, ніж ми, посіяв.

Іхні сівальні екіпажі — комсомольсько-молодіжні. Ще в березні, коли в Назарівці приступили до сівби ячменю, зав'язалося між ними трудове суперництво. — Ідею щодо змагання подали наші молодші колеги, сівачі Олександр Гейко і Сергій Ніколаєв, згадав Микола Черномаз. — Ми з Анатолієм підтримали їх.

над полем пісня, полохаючи одного жайвора, що нерухомо застиг у високості.

Пізніше була команда агронома Миколи Поміленка: — До роботи!

Запрацювали двигуни, пішли агрегати в останні загінки.

Всю дорогу назад Ніколаєнко бідався, що не встигне сьогодні побувати на сівбі соняшнику.

— Розумієте, — пояснював, — там працює КМК по обробітці ґрунту. Ще й як працює! Імена Олега Остапенка, Сергія Камардаша та Сергія Деденка не сходять з наших «блискавок» і «полівок».

А Сергій Сергійович Чернявський у задумі гортав свого записника. — Ще депь-другий, і обсіємось, — сказав на реплі. — А нелегко було: дощі, сльотавиця... Та чи ж вони вирішують долю врожаю? Ні, вона в руках цих хлопців...

М. ПОЛІЩУК,
Кіровоградський район.

(Закінчення).

Поч. на 1-й стор.).

з «найужчих» місць цеху. Неритмічне постачання породжувало заробітчанські настрої. У червні минулого року цехове партбюро розглянуло питання про використання нової техніки і запровадження крокового конвейєра на складанні зернотукових ящиків. Було запропоновано реорганізувати роботу дільниці. Запровадили бригадний підряд. Бригадиром нового колективу став молодий комуніст Василь Крутий. Втім, він і раніше бригадирував деякий час. Але тодішня організація праці не задовольняла ні його, ні бригаду, ні адміністрацію.

Як вони працюють сьогодні?

Бригада складає із десяти заготовок корпус зернотукового ящика сівалки СЗ-3,6. Заготовки й деталі надходять на дільницю або із заготовочно-пресового цеху — їх подає пересувний кран, або з сусідньої дільниці зварювання.

Кроковий конвейєр — великий прямокутний поміст, на якому розтавлені підпори для каркасів зернотукових ящиків. Тут виконують чотири основні операції. Конвейєр приводиться в рух короткочасним вмиканням — каркеси ящиків просуваються вперед на незначну відстань, на якийсь крок (звідси і назва).

Коли бригада повністю забезпечена заготовками і метизом (гайками, шайбами, дробишками), тут ніколи і вгору глянути. У бригаді — семеро. Норма для кожного 9 ящиків. Бригада успішно справляється із своїм завданням.

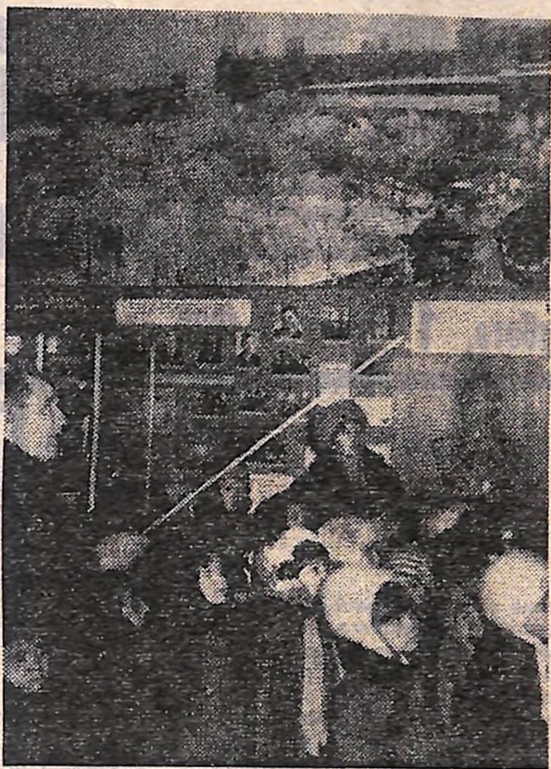
3.

Конвейєр звмирає: обид. Хто йде в ідальню, хто залишається на місці, підкріплюючись домашніми харчами. Василь повагом обходить дільницю (сьогодні буде план і понад план — приємно...) і рушає до ідальні.

Коло виходу з корпусу, біля стінді з показниками і графіками на миті зупиняється, читає «блискавку»: червонозорівці успішно виконують державне замовлення по виготовленню сівалки СЗ-3,6, а от з новою сівалкою СЗ-4,2 справи йдуть значно гірше.

— А я тебе якраз шу-

З МІНА

Завжди людно в музеї історії підприємства.

Фото В. ГРИБА.

каю, — чує він жіночий голос і обертається. Перед ним стоїть В. М. Верісоцька, секретар цехового партбюро.

— Ти не забув, яке в тебе партійне доручення?

— Політінформації про- воджу регулярно.

— Ось тобі ще газети. Тут дещо цікаве про соціалістичне змагання і дострокове виконання державного завдання. Подумай, може виступиш.

— А що ж таке? Йдемо наче за графіком.

— Не зовсім. З овочевою, СО-4,2, справи кепські: нова модель — наладка, доводка.

— Але ж не ми її виготовляємо.

— Не ви, так інші... Це спільна справа.

— У нас своїх проблем вистачає, Вікторіє Михайлівно.

— Знову простій?

— Сьогодні ні. Проте

нема певності в тому, що заготовчо-пресовий знову не підведе.

— ЗПЦ у всьому вичувати теж не можна. Не вистачає металу, бракує робочих рук.

— Торік було те саме.

— І позаторік... Метал варять не на нашому заводі, а в Макіївці, у Жданові, в Дніпропетровську... З початку року нам заборгували тисячі тонн металу. Ну, а про кадри і говорять не доводиться...

— Треба дзвонити, писати, вимагати. Критикувати врешті-решт. Адже ми виконуємо державне завдання.

— Все правильно, Василь. Всім постачальникам давно були розіслані листи з проханням прискорити відвантаження запланованого нам металу. Деякі зрушення є. Детальніше поговоримо про це на зборах. До речі як там Вікторіє...

Мова заходить про одного із членів бригади, якого за випивки, прогули

збирались звільнити. Віктор дав слово виправитися. Повірили востаннє. Крутий погодився взяти його в бригаду. Вислзок робити ще, мабуть, рано, але кілька місяців Віктор тримає слово.

Вони прощаються, та Василь не перестає думати над словами В. М. Верісоцької. Про поліпшення роботи він може говорити хоч зараз. Зростання продуктивності праці на дільниці первинного складання після того, як було запроваджено бригадний підряд і кроковий конвейєр, робітники не загальмують: зроблять усе, особливо В. Федченко, В. Кириченко. Та й на інших можна покласти. Але... Але якщо не буде переборів у постачанні. Є деталі й заготовки — бригада працює. Нема — «згадає» тих, хто зриває її план, передусім — заготовчо-пресовий цех і зварювальники. Нечего б то й не годиться кивати на когось, але об'єктивна причина криється саме в цьому. І цю проблему давно варто розглянути не тільки на цехових зборах, а й на зборах комуністів корпусу, що об'єднує три цехи, а то й усього заводу.

4.

Непомітна втома змушує під кінець зміни частіше поглядати на годинник: скільки там залишилося?.. Ось і все. Склад інструменту, прибрав робітні місця. Сьогоднішній день був напружений, утомливий, але така атома приємна кожному. Товариші йдуть, а Василь розшукує майстра Ф. П. Філоненка, запознє робочий журнал.

— «Козла» сьогодні забавили? — жартома питає майстер.

Василь у відповідь показує зроблений ним запис у журналі.

— Ого, не менше 130 процентів, — дивується Ф. П. Філоненко.

— А ви як думали? — гордо каже Василь.

... Сьогоднішній Василь настійно визнається далеко не дрібницею: досягнутий успіх, попри втому, породжує віру в себе, в майбутнє... Саме з таким настроєм іде сьогодні з роботи Василь Крутий разом з товаришами позв портрети Л. В. Черниги, В. І. Гетьманця, інших заводських передовиків.

В. КОБЗАР.

м. Кіровоград

НАЙГОЛОВНІШЕ — ЦЕ МИР

Я народився і виріс у Копакрі — столиці Гвінеї. Це гарне, мальовниче місто, яке стає незлізанним у святкові дні. Уявляю, яке воно сьогодні салютно-біле. Усі — від малого до старого — вийшли на вулиці у національних білих костюмах, радісні, веселі. Перше Травня — найулюбленіше свято гвінейського народу. Та й не тільки гвінейського. Пого святкують у всьому світі. Адже це — день Міжнародної солідарності трудящих.

Солідарність. Згуртованість робітників і селян у боротьбі за мир — ось що найперше означає для мене це слово. Марші миру, молодіжні маніфестації проти війни часто проходять у мене на батьківщині. Я завжди брав найактивнішу участь у їх проведенні. Бо вважаю: найголовніше для людей усіх націй — мир і спокій на планеті.

Нинішній Першотравень я зустрічаю далеко від рідного міста. Та я безмежно щасливий. Адже йтиму в святковій колоні пліч-о-пліч з радянськими юнаками і дівчатами. За п'ять років навчання в Кіровоградському інституті сільськогосподарського машинобудування я здружився з ними, пізнав силу безкорисливої дружби і допомоги. Через все жит-

тя пронесу я теплі почуття до Володимира Спиріна і Михайла Манюшенка, які стали справжніми моїми друзями.

Незабаром я повернуся на батьківщину. Як дипломований спеціаліст, який здобув освіту в Радянському Союзі, у нас цінують і поважають таких людей. Бо вони довели на практиці, що їхня професійна підготовленість, зрілість набагато вища, ніж тих, хто здобував фах десь там, у горах чи в долині. І я горжусь тим, що мені випала честь учитися на батьківщині Леніна.

Я розповідав про це в Радянському Союзі, про Україну, про місто, в якому довелося побувати. По праву вважаю себе щасливою людиною, бо бачив Москву, був у Мавзолеї Леніна.

Сьогодні, у день Першотравня, я бажаю студентам свого вузу, кіровоградцям, усім трудящим великої Країни Рад успіхів у праці, здоров'я, людського щастя. Ви, радянські люди, як ніхто інший у світі, пишнете мир на Землі. Тож наснажи і силі вам!

Хай зростають ряди миролюбців, котрі несуть сьогодні по планеті святкові плакати з написами: «Мир. Май. Труд».

Апама КАНДЕ, студент КІСМУ.

УСПІХ ДРУЖБОЮ МІЦНИЙ

друзів. У тому числі технологію обробки фторопласту комбінованим інструментом. Це не тільки забезпечило виграв у часі, а й дало змогу поліпшити якість продукції.

— Добре пам'ятають на нашому підприємстві, як після кількох ділових відряджень спеціалістів у Київ продуктивність праці в цеху № 10 зросла вдвоє, — розповідає начальник цеху В. Кудрявець. — Приходили до нас багато робітників, бригадирів, майстрів: відкрийте, мовляв, секрет. А причина тут проста. В той час ми змагалися з комсомольсько-молодіжним цехом № 15 об'єднання імені С. П. Корольова. Як не старалися — все у корольовців виходило і легше, і швидше. Тоді й почув від своїх кмітливих друзів, як здалось, дивне запитання: з чого починає свій трудовий день ваш робітник? Здивувався, але розповів весь ланцюжок від одержання завдання майстра до набору інструменту в кладових. Як і всім, нажу. Ні, відповідають колеги, не всім. Виявилось, підготовка робочого місця на ВО імені С. П. Корольова починається до приходу верстатника. Разом із завданням робітник одержує і технологічну карту, і весь комплект інструментів. Втрачає час зведення до нуля. Все це тепер стало принципом і в нашій роботі.

Все більше розмах змагання між колективами виробничих об'єднань імені В. І. Леніна та імені С. П. Корольова. Нового імпульсу надає йому підготовка до 60-річчя утворення СРСР. Про рішучість київських і мінських трудівників гідно зустріти славу дату в історії Країни Рад свідчить той факт, що вони вийшли в літери серед підприємств гапузі.

В. ЧЕРНИШУК, кор. РАТАУ. Мінськ—Київ.

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

У нелегких умовах, в боротьбі і збройних сутичках з жандармерією проходили перші майівки в степовому краю. Багато наших славних земляків віддали своє життя, впроваджуючи нову революційну традицію. Вони усвідомлювали важливе значення і роль майівок у зміцненні міжнародного робітничого руху, проголошуючи вільну працю, рівність і щастя людей усього світу.

Першого травня 1905 року робітники бобринецьких заводів і майстерень прийняли роботу і вийшли на вулиці міста, вимагаючи скорочення робочого дня, підвищення заробітної плати, встановлення трирічного строку учнівства. Наякані підприємці пообіцяли задовольнити вимоги страйкуючих. Але наступного дня в місті було проведено масові арешти, а керівників страйку — Печенюка і Крайченка відправлено до Єлисаветградської в'язниці.

(З матеріалів Кіровоградського облдержархіву).

* * *

Першого травня 1905 року в балці за Новоархангельськом члени революційної

групи збрали селян на майівку. На алаштованому тут мітингу виступив представник від одеських робітників. Він закликав до рішучої боротьби проти царизму. Мітинг поліція розігнала, багатьох учасників його арештувала.

(З матеріалів Кіровоградського облдержархіву).

* * *

«1 травня 1907 року страйкували робітники і службовці крамниць Новоградського, що в Новоукраїні. Вони вимагали підвищення заробітної плати і скорочення робочого дня».

(Газета «Голос юга», 16 травня 1907 р.).

* * *

«1 травня 1919 року комуністи станції Єлисаветград звернулися до залізничників краю з закликом взяти активну участь у відбудові транспорту».

(Радянське будівництво на Україні в роки громадянської війни. Збірник документів і матеріалів. К., 1962 р.).

* * *

«У день святкування 1 Травня 1921 року велика група олександрійських робітників виїхала в село допомагати хліборобам завершити посівну кампанію. Питання змири міста з селом успішно вирішувалося».

(Історія міст і сіл УРСР, Кіровоградська область, К., 1972, стор. 608).

Даруйте троянди!

У радгоспі «Тюльпан» Кіровоградського району «жизня» тривають круглий рік. Відвітає одна культура — з'являються бутони на інших. І так безперервно.

За перший квартал цього року квітників радгоспу перевищили план на 3 тисячі карбованців. Населенню продано 2 тисячі гвоздик, 21 тисячу штук калл, 28 тисяч штук троянд та 14 тисяч штук інших квітів — усього 65 тисяч.

Немала заслуга в цьому молодих працівників радгоспу Марії Кузнецової, Любові Слюсаренко, Надії Савченко, Олександри Сергієнко, Валентини Луговської. Це завдяки їхній праці розвивають букети на святково прибрані столи, шепочуть пелюстки слова ніжності закоханим.

В. САВРАНСЬКИЙ.

СТАНЬ УРІВЕНЬ З ГЕРОЯМИ!

З 3 по 9 травня в країні проводиться
Всесоюзна вахта пам'яті.

В усіх комсомольських організаціях під час підготовки до цієї акції розроблялись плани заходів, спрямованих на активну пропаганду ленінського вчення про захист соціалістичної Вітчизни, організацію художніх і фотоекспозицій, виставок, які розповідають про ратні й трудові подвиги радянського народу. Такі накреслення є, наприклад, у першочергових організаціях Новоукраїнського району, які працюють спільно з активістами районної організації Товариства охорони пам'яток історії і культури. У дні вахти тут ще більше активізується робота учасників Всесоюдної експедиції «Мітопис Великої Вітчизняної»; 3—4 травня в усіх селах району буде проведено урочисте відкриття Вахти пам'яті з виносом знамен трудових колективів, комсомольських організацій, покладанням квітів до пам'ятників і обелісків з участю героїв війни і праці. В школах відбудуться уроки мужності.

А трудові будні Вахти пам'яті комсомольці Кіровоградського району проведуть під девізом «Стань урівень з героями!». Вони зарахували в свої колективи Героїв Радянського Союзу росіянина Н. С. Козуба, білоруса К. П. Гриба, башкира О. І. Гутчина, котрі загинули під час форсування Дніпра і визволення села від німецько-фашистських загарбників. Молоді металурги Побузького нікелевого заводу Голіванівського району працюватимуть в травневі дні за себе і за героїв підпільної комсомольської організації «Старт». Вони візьмуть участь в урочистій лінійці, присвяченій Дню Перемоги, що проводиться в Красногирській восьмирічці.

В усіх комсомольських організаціях країни 7—8 травня має пройти операція «Обов'язок». Включаючись в неї, комітети комсомолу кіровоградських заводів «Червона зірка», тракторних гідроагрегатів, середніх шкіл № 19, 13, наприклад, пошлють своїх представників в госпіталь інвалідів Великої Вітчизняної війни, на квартири колишніх фронтовиків, учасників партизанського руху, в сім'ї полеглих героїв.

Обласний штаб Всесоюзного походу комсомольців і молоді «Шляхом слави батьків» дав наказ у дні Вахти пам'яті організувати походи місцями революційної, бойової та трудової слави радянського народу. Одними з перших вирушили в дорогу молоді виробничники Кіровоградського заводу радіовиробів, які на автомобілях подолають шлях більш як у три тисячі кілометрів.

У святкові дні буде виставлений почесний караул біля обелісків. Право на це надається кращим молодим робітникам і колгоспникам, студентам і учням, юнаком, учасникам військово-спортивних ігор «Орля», «Зірниця».

Має пройти також огляд готовності комсомольців і молоді до захисту революційних завоювань під девізом «До праці і захисту Вітчизни готові!».

Завершиться Вахта пам'яті хвилиною мовчання, ревіємом-клятвою вірності подвигам загиблих героїв.

окупантів полегіли гранати, зацокотіли кулемети. «Гомони» робили своє діло — ворожу техніку мов вітром здувало з дороги, із свистом летіла вона в безодню. Напад був настільки несподіваним, що гітлерівці не встигли налагодити оборони. Майже шістнадцять тисяч голів розізнали свою могилу серед німів скель Альп,

Юрій МАТІВОС

На далекому меридіані

... Вже сьомий день перебуває в засідці альпійська партизанська дивізія. Тиждень мовчки сидять на стрімкій, порослій мохом скелі. У кожного в руках автомат, запас набоїв, гранати «Гомон». Вони спеціально призначені для ведення війни в гірських умовах. Така граната має колосальну вибухову силу, здатна підірвати й відкинути на кілька метрів будь-яку автомашину.

— Бачу за перевалом противника, — доповідають командир сторожові пости.

Макі приготувались, зашмерли. Погляди всіх спрямовані в одному напрямку. Бузькою гірською дорогою, де не можуть розминутися два автомобілі, на кілька кілометрів розтягнулася колона. Вони рухаються нехвалою — фашисти влезли в собі. Раптом потужний вибух струсує гори — то наскочили на міни передні машини. І відразу ожило все навкруг. На голови

чотири сотні їх здалося в полон.

Сміливо й винахідливо діяв у тому бою Володимир Бойко. Цікомо заслужено на мундирі партизана з'явилися погони серпантинів. Хоробро бізся і його побратим Сашко Юров.

Відчули друзі того дня й гіркоту втрати. Смертю хоробрих загинув їхній бойовий товариш, командир роти вільних стрільців Григорій Вікторов. На кладовищі альпійського містечка Пенкольні понині стоїть скромний гранітний обеліск. На меморіальній дошці бойові друзі загиблого — росіяни і французи — написали: «Тут вічним сном спочиває хоробрий російський офіцер Григорій Вікторов. Загинув у бою в січні 1944 року».

6. ТІ, ХТО НЕ ЗАБУВ ВІТЧИЗНИ

(Спогад В. С. Бойка).

Травню сорок п'ятого люди мого покоління відводять особливе місце в біографії. То була незвичайна весна. Чотири довгих роки ми йшли до неї,

чим могли наближали її. Через бої, кров і слюзи лежав наш шлях. Обелісками із п'ятикутними зірками всіяли ми землю. Найдорожчі нам люди життям заплатили за те, щоб настав четвертий, останній травень війни, якого судилося стати місяцем Великої Перемоги.

Стоплени, поранені, виснажені війною вертали до рідних домів солдати визвольної армії. Ми чесно виконали свій обов'язок перед Вітчизною, перед своїм народом. І не тільки перед своїм. Одні з нас ламали хребет ворогові в окопах під Москвою і Сталінградом, другі — під Будапештом і Берліном. Треті підточували його міць з умов складного підпілля. Таким, як я, довелося боротися з фашистами у партизанських загонах далеко від Батьківщини.

Та ми, радянські люди, скрізь і завжди пам'ятали рідну землю, ніколи не забували про неї. Там, на берегах Рони і в Альпійських горах, нам ввижались Дніпро і Волга, сизий Кавказ і зелені Карпати. Ми були єдиною інтернаціональною сім'єю. І кожен член цієї дружини, згуртованої сім'ї громив ворога в ім'я свободи свого народу. Як пам'ятав про ті дні я зберігаю медаль французького руху Опору. «Патрія нон іммор» — написано на ній — «Тому, хто не забув Вітчизни». Пишаюся, що маю таку нагороду.

А ще пишаюся тим, що навколо мене буває таке квітуче життя. За нього борючись і вмирали мої незабутні товариші по зброї. Немов зараз бачу веселого і хороброго росіянина Гришу Вікторова, життєрадісного вірмена Авеняна, темпераментного іспанця Карлоса Лопеса. Роки згадали з пам'яті імена багатьох побратимів. Але й нині постає перед очима подвиг французького патріота-партизана, який потрапив у полон до фашистів. Нелюдські катування

переніс він. Гітлерівці вирізали пилкою йому ноги, але мужній син Франції не виказав місця розташування нашого загону.

Ті, кому пощестило лишитись у живих, не забувають один одного, подають вісточки. Пишуть мені Жан Пуаро із Веланжевіля, Арно Роже із Жирондо, Еміль Бернард із Куртезона. Кілька років тому відгукнувся Олексій Насулін. Мешкає він у Старому Осколі на Белгородщині. Як найдорожчого гостя зустрічав його у своєму домі через тридцять п'ять років після війни. Ще раніше приїздив із Липецька Олександр Юров, а я бував у нього. В листопаді 1981 року гостювала в мене дружина нашого хороброго командира Ольга Вікторівна. Згадали минуле, поплакали разом.

Птахами летять роки, сивиною припорошують скроні. Уже давно діти покинули рідне гніздо, вилетіли до школи ходять. А ми, ветерани, теж не здаємо позицій. Професія в мене — найпочесніша на землі.

Хлібороб я, як кажуть, з діда-прадіда. Механізатором працюю в колгоспі. Зірок з неба не хапаю, але й задніх не пасу. Коли чую своє прізвище серед передовиків, відверто радію. Значить, не здають ветерани, є ще порох у порохівниці.

Ми боролися у роки війни за мир і щастя і вибороли їх. Для себе, для дітей своїх, для нащадків, для всього людства. Сьогодні працюю своєю кріпимо наші завоювання. В ім'я теперішніх і майбутніх поколінь. В ім'я матері-Вітчизни. Тієї, яку не забули ніколи. Тієї, синами якої ми є. І які в випробування не випали на нашу долю, куди б не закинула вона нас, пам'ятаймо Вітчизну. І вона ніколи не забуде нас...

Кіровоград—Оситняжка.

ЦІКАВО КОЖНОМУ

Передтравневий огляд-конкурс дитячих клубів за інтересами завершено в Харкові. Його переможцем став клуб «Подружка», відкритий на Салтівському житловому масиві. Це один з 145 дитячих колективів, які об'єднали в усіх мікрорайонах юних городян за місцем проживання.

Цілий поверх виділили в новому висотному будинку для «Подружки». Після уроків дівчатка-підлітки навчаються тут кулінарної справи, крою і шиття, в'язання. На кошти Московської райради для занять придбано швейні і в'язальні машини, предмети господарського вжитку, обладнано демонстраційний зал з стінами-дзеркалами для показу готового одягу, пошитого майстринями-початківцями. Досвідчені інструктори — шефи з фабрики-кухні і вчительки прищеплюють дівчаткам навички домоведення.

Цікаві центри для дітей створені на доповнення до міського Палацу і районних Будинків піонерів, станцій юних техніків і натуралістів, спільно з ними розв'язують важливі виховні завдання. На розвиток клубів за інтересами щороку місцеві Ради асигнують близько п'ятисот тисяч карбованців.

М. ХАБІНСЬКИЙ,
кор. РАТАУ.

НА РАДІСТЬ БАТЬКАМ

Я й мої друзі, піонери дружини імені Олега Кошового Софіївської восьмирічки, — народ всюдисущий, цікавий. В основному всі ми добре вчимося, багато читаємо, займаємося спортом, любимо поспівати гарних пісень, розучуємо новий іскрометний танок.

Часто із концертами з'їздили виступаємо перед своїми односельцями. Але найбільше нам подобається приходити на молодіжну-товарну ферму, тракторні бригади місцевого колгоспу імені Фрунзе, де трудяться наші батьки.

Недавно ми побували у доярок першої, другої і четвертої МТФ. Спочатку вчитель Л. А. Голозенька, Л. М. Лохвицька, Р. М. Чистякова прочитали тематичні лекції, а потім ми розповіли про свої успіхи в навчанні, про те, як готуємося до дня народження піонерської організації.

О. ЛАВРУСЕНКО,
голова ради дружини імені О. Кошового Софіївської восьмирічної школи.

Компаніївський район.

ДО 60-РІЧЧЯ
ВСЕСОЮЗНОЇ
ПІОНЕРСЬКОЇ
ОРГАНІЗАЦІЇ
ІМЕНІ

В. І. ЛЕНІНА

На знімку: напередодні 1 Травня в учнів 3 «Г» класу десятирічки № 6 м. Кіровограда відбулося велике свято — у шкільному музеї В. І. Леніна їх приймали в піонери.

Фото В. ЧЕРЕДНИЧЕНКА.

КОЛИ ЗБИРАЮТЬСЯ ДРУЗІ

Тут завжди чисто, за-тишно. Лагідна посмішка Ілліча з портрета. Доглянуті квіти у зеленому кутку. Це — піонерська кімната Новоукраїнської середньої школи № 6. Тут відбуваються піонерські торжества, зустрічі з ветеранами партії, комсомолу, проводиться навчання піонерського та комсомольського активу, засідання комітету комсомолу, учком, ради дружини. Увагу привертають чудово оформлені стенди «Для дружби кордони всюди

відкриті». На одному з них відображено зв'язки учнів школи з піонерами інших республік СРСР, а на другому — із зарубіжними друзями.

На видному місці Урочиста об'явка юного лєнінця. Стенд «Його ім'я носить наша дружина» розповідає про життя Павлика Морозова.

У піонерській кімнаті численні сувеніри, книги, значки, платівки, листи від піонерів Болгарії, Чехословаччини, ГДР, Угорщини,

про роботу червоних слідопитів школи.

Шість років працює в десятирічці старшою піонервожатою Людмила Іванівна Здебська, котра досконало знає піонерську роботу, любить своїх допитливих і цікавих вихованців, вміє організувати дитячий колектив. Немала заслуга Л. І. Здебської і в тому, що шкільна піонерська кімната перетворена в справжній піонерський штаб, який завжди в пошуку. Створені тут клуби «Зірочка», «Сур-

мач», «Пошук» КІД «Факел» користуються в усіх учнів школи неабиякою популярністю. Особливо активізували клуби свою роботу у дні підготовки до 60-річного ювілею піонерії.

Шкільний дзвоник-веселун сповіщає про закінчення чергового уроку. З усіх кінців десятирічки поспішають до піонерської кімнати хлопчики і дівчатка в червоних галстуках.

— Бо тут нам цікаво, тут збираються друзі, — кажуть вони.

Л. КУГЕЛЬ,
вчитель СШ № 6,
м. Новоукраїнка.

НА СЦЕНІ — МОЛОДЬ

На зональному конкурсі драматичних колективів сільських будинків культури, що проходить на Кіровоградщині у рамках XXIII театральної весни, серед кращих виконавців головних ролей було названо

Михайла Мороза. Він живе і працює в селі Нерубайці нашого району. Михайло — секретар комсомольської організації колгоспу імені Карла Маркса, один з організаторів драмгуртка при будинку культури.

Драматичний колектив Нерубайського сільського будинку культури, яким керує комсомолка Любов Химич, зовсім молодий. Так само молоді й більшість

його учасників — шофер Григорій Ревенто, бібліотекар Наталка Притула, медпрацівник Федір Дітунна... Вистава «Фараони» за п'єсою О. Коломійця — лише друга серйозна робота в їх творчій біографії. Однак це не завадило нерубайським аматорам перемогти у цьогорічному районному конкурсі виставоноактивів.

Першими глядачами нової постановки були, як водиться, земляки самодіяльних артистів. Тепло зустріли її й сусіди — трудівники колгоспу імені Жданова. Нині нерубайські драмгуртківці готуються до виступів у Свердловському, Кам'янечному та інших селах району.

Л. П'ЯНИЧУК.

Новоархангельський район.

Зустріч з акторами

27 квітня у приміщенні диско клубу Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна редакція газети «Молодий комунар» організувала зустріч режисерів та молодих акторів музично-дра-

матичного театру імені М. Л. Кропивницького з шанувальниками театрального мистецтва. «Театр і глядач» — такою була тема розмови.

Бесіда велася жваво і невимушено. Кропивницькі відповіли на питання присутніх, обговорили проблеми репертуару, взаємозв'язків і взаємодіявання творчих і робітничих ко-

ЛЮБОВ І ГОРДИСТЬ

У травні минає 1500 років від дня заснування Києва — столиці Радянської України, міста нез'янучої ратної і трудової слави. Пропаганді книг про історію і сучасність Києва приділяє колекція нашої бібліотеки особливу увагу.

За останні роки бібліотека поповнилась новими ілюстрованими виданнями, що знайомлять юних читачів із Києвом та його історичними пам'ятками (В. Н. Ачкасова, И. Ф. Тоцька «Софійський заповідник в Києві», Я. Е. Борозовський «Походження Києва», Б. Чалий та О. Пархоменко «Дума про Київ та його витязів» тощо). Одержано новий бібліографічний покажчик «Рідний Київ». Ці та багато інших книг використовують бібліотекарі при оформленні книжкових виставок, підготовці масових заходів для дітей.

У відділі обслуговування учнів молодших класів на виставці «Київ — 1500 років» представлені кращі книги лауреатів республіканської премії імені Лесі Українки М. Познанської «Фортця над Дніпром» та В. Нестайка «Це було в Києві», статті із журналістики, книги нарисів В. Крищенко «У містечку чудес» — про виставку досягнень народного господарства України.

У відділі обслуговування учнів середнього шкільного віку проводяться цикли літературних читань «Київ — наша гордість і краса». Надвох із них уже побували учні четвртої та п'я-

тої шкіл обласного центру. Використовувались діалогічні та грампластини про Київ, репродукції картин художників М. Божія, М. Самокиша, В. Шаталіна.

Ще на початку минулого року у Гайворонській і Кіровоградській районних бібліотеках оформлено цікаві альбоми «Рідний Київ», проведено цикл оглядів на теми «Сім'я Ульянових у Києві» та «Київ — місто-герой». Читачки конференції, присвячені Києву, проходять нині в бібліотеках Добровеличківського, Маловисківського та інших районів. Заочну мандрівку до Києва з допомогою книг зробили юні читачі Голованівська, а в Новоархангельській районній бібліотеці школярі райцентру обговорили книгу Б. Чалого та О. Пархоменка «Дума про Київ та його витязів».

Новгородківські та вільшанські бібліотекарі проводять з дітьми літературні вікторини з історії нашої столиці. Читачі Піщанобродської сільської дитячої бібліотеки Добровеличківського району підготували до ювілею міста цікавий літературний ранок.

Любов'ю і гордістю за рідну землю, її слазних синів повняється серця юних — адже кожна сторінка історії Києва є сторінкою життя, боротьби, перемог нашого народу.

Л. САКАПО,
працівник обласної
дитячої бібліотеки
імені А. Гайдара.

За стартом — старт

ЗАВТРА ПОЧИНАЄТЬСЯ ТИЖДЕНЬ ФІЗИЧНОЇ

КУЛЬТУРИ І СПОРТУ В УРСР

У нашій школі немає такого дня, щоб учні не тренувалися в спортивних секціях, не готувалися до спартакіадних змагань. А в дні Тижня спортивно-масової роботи ще більше активізується. В кожному класі пройдуть поєдинки за програмою дитячих спортивних ігор «Старти надій», «Олімпійські сходинки». Старшокласники візьмуть участь в турнірі з багатоборства ГГО на приз «Комсомольської правди». Розроблено графік змагань за видами спорту — з волейболу, баскетболу, ручного м'яча, тенісу. Буде день стрибунів, визначать кращі спринтери і стайери.

Завдання одержали комсорги і фізоргі. Наші кращі спортсмени Геннадій Будько, Оксана Колотій, Гена

Сорока, Анатолій Пилипенко, Сергій Тарасевич згуртували команди за віковими групами, допомогли своїм однокласникам якнайкраще підготуватися до поєдинків.

Найбільш масовим буде легкоатлетичний пробіг, у якому візьмуть участь усі учні школи і працівники обласної сільськогосподарської дослідної станції. З метою пропаганди фізичної культури і спорту проведемо також вечір спортивної слави, на якому йтиме мова про розвиток олімпійського руху в нашій країні. Влаштуємо показові виступи кращих спортсменів.

В. НЕЧИПУРЕНКО,
учитель Соснівської
середньої школи.
Кіровоградський район.

ПІСНЯ, БЛИЗЬКА СЕРЦЮ

«Побувати на концерті Миколи Гнатюка й мріяла давно. І от я побачила артиста у залі Будинку культури шахти «Світлопільська».

Хотілося б побільше довідатися про життєвий та творчий шлях М. Гнатюка.

м. Олександрія

Інна СТОЯН.

Місця мого
радості
много садиба!

Микола Гнатюк

Під час гастролей Миколи ГНАТЮКА у Кіровограді наш кореспондент В. АФАНАСІЄНКО зустрівся з ним і попросив відповісти на кілька запитань.

КОР.: Миколо, розкажіть, будь ласка, про себе.

М. Г.: Народився я на Хмельниччині в місті Старишині. Тут закінчив десятирічку та музичну школу. Потім вчився в Рівненському педагогічному на музично-педагогічному факультеті. Служив у армії, навчався в естрадній студії при Ленінградському музично-хорі. А потім Київ. Концерти, репетиції, званих лауреата республіканського конкурсу артистів естради, лауреата Всесоюзного конкурсу. Гран-прі в Дрездені, перша премія в Сопоті. У 1980 році мені присвоєно звання заслуженого артиста УРСР.

Нині працюю з групою «Кросворд». На міжнародний ярмарок у Франції ми випустили платівку, готуємося виступити у програмі фінського телебачення.

КОР.: Недавно у Вас

народився син. Чи хотіли б Ви, щоб і він став співаком?

М. Г.: Любов до пісні прищепила мені мати. Вона вчителька молодших класів. Коли випадке вільна хвилинка — любить поспівати. Свого сина Олексія я також намагаюся дати все необхідне для того, щоб і він прилучився до скарбниці мистецтва.

КОР.: Вас часто питають: «Чи не син ви Дмитра Гнатюка?» Хотілося б знати про ваші творчі зв'язки.

М. Г.: Ми не родні, але зустрічаємося часто. Я його жартома називаю батьком, він мене — сином. А загалом, нас єднає пісня.

КОР.: За яким принципом ви добираєте репертуар?

М. Г.: Якщо слова і музика пісні близькі моему серцю, якщо я сам твердо вірю в те, що співаю, тоді випускаю платівку, готуюся виступити у програмі фінського телебачення.

КОР.: Недавно у Вас

Учні 3, 4, 5 класів Перегонівської середньої школи Голованівського району збиралися на заняття хору. Дівчатка, чекаючи початку репетиції, гортали збірку «Імені Тельмана». На 194-й сторінці їхню увагу привернув вірш Еріке Мертке «Белый голубь — голубь мира». Вони прочитали його раз, вдруге, хтось спробував заспівати.

— Леоніде Андрійовичу, слова самі протекли на музику, — загукали школярі до свого вчителя.

Учитель зацікавився. А невдовзі шкільний хор уже розучував пісню «Голубь мира», музику до якої написав Л. А. Лободюк.

Ця пісня вперше прозвучала на районному огляді художньої самодіяльності. Успіх! Потім цю пісню почули шкільні хорові колективи на міжрайонному огляді художньої самодіяльності, що відбувся в м. Ульяновці. І полетіли з Перегонівку листи. З Гайворона, Побужжя, Ульяновки...

Виконуючи замовлення шкільних хорових колективів, багатьох наших читачів, ми вміщуємо сьогодні слова і ноту пісні «Голубь мира».

Голубь мира

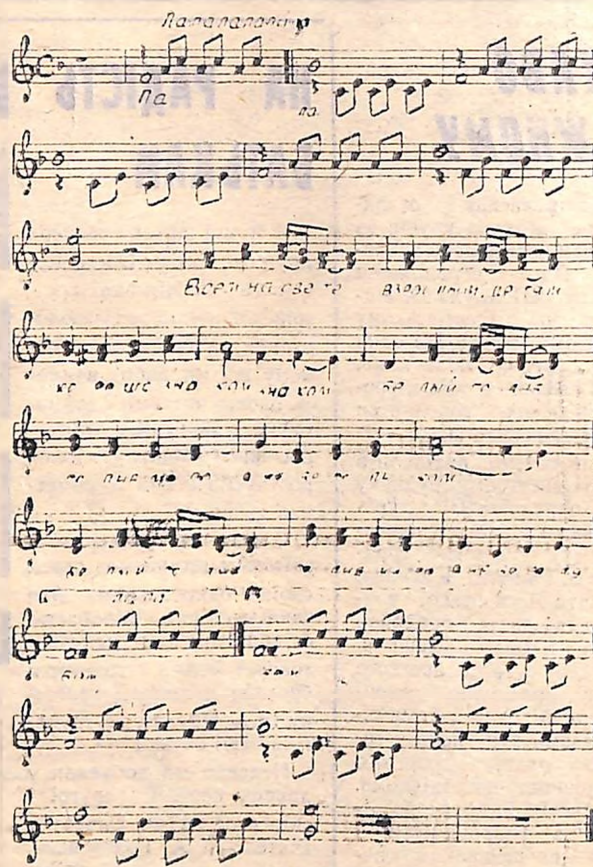
Слова ЕРИКЕ МЕРТКЕ.

Музика Л. ЛОБОДЮКА.

Всем на свете — взрослым,

детям —

хорошо знаком
белый голубь — голубь мира
в себе голубом.
Над горами над морями,
голубь, пролети,
мир даря всем народам
на своем пути.
Завейся к небесам смелее,
легко и высоко!
Возвращайся к нам скорее,
белый голубок!

В. о. редактора А. РОМАНЮК.

«Молодой комунар» —
орган Кіровоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: відділу листів і масової роботи — 2-45-36; відділу інформації та пропаганди — 2-46-07; відділу комсомольського життя — 2-46-57; відділу пропаганди — 2-45-36; відділу учнівської молоді — 2-45-35; відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; відділу оголошень — 2-56-65; фотолаборація — 2-45-35; коректорська — 3-61-03; нічний редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обласного
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.

БК 02609.

Індекс 61107.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Зам. № 215. Тираж 51300.